

Csatáné Bartha Irénke

Nézőpontok női szemmel

Fáradt csontjaim megújulnak,
szomjas virágim kihajtanak,
ha könyörületes velem az ég,
nem fog az átok! Főnyeremény!

Kerge táncát kerengi testem,
jaj, a kesztyűmet hová is tettem?
pénztárcámért visszamentem,
s a busz elindult... éppen!
fekete macska ment át előttem...

Szelek cibálnak, repesztik arcom,
araszolgotok a zsúfolt aszfalton,
mit főzök ma? Mit főztek holnap?
kérdőjelei rám akaszzkodnak,
egyszerre túl sokan vannak...!

Geszténye hajamban ősz hajszálak,
tőlem mindenütt jó szót várnak,
kópés diákok kereszttüzeben
panaszos szemek parazsa éget,
túl sokat adok, keveset kapok.
Jó tettért, jót ne várj!
hallom a mesemondó igazát.

Sorsom a fáklya szent lobogása,
bánatban, vészben kemény a vértem,
gyenge bogárka páncél kintben,
bukdácsol, mégis halad előre,
közel a naphoz, föl a dombtetőre (!)...

Énekem akár fűszálnyi ének,
része lettem a Mindenségnek,
kire testáljam, kinek kellene?
színes szóttessé szövött fények,
gyöngyvetéssel a hajnali ének?...

Ringó táncát járó menyecske,
izzik a tánca, lobog szerelme,

kezében nincsen öldöklő fegyver,
csak kisdéd mosolyban bölcsőnyi álom,
Jaj, soha, soha el ne eresszel...

Szivárvány havasán felnőtt liliomszál
fény csókolta ágas ágad,
szél ringatta vágyad s hited,
akármilyen szép is voltál,
akárhogy is virítottál,
anyaföld a derékaljad,
anyaföld lesz szemfödeled

Fények idején

Fönn a havason,
hol gyakran jár Isten,
gyopárok nőnek
ballada-szemeken,
vadlovak nyerítnek,
őzek nevetnek,
s a patanyomokon
fönn a gerincen
a csend repedésein át
regék rügyeznek,
sarjadnak mondák,
átkokat huhognak,
s szélbe kiáltják
fájdalmukat a balladák(!)

Fönn a havason
telihold kacag,
a tisztásra
borzongó-vérző vészvirág
Tavaszt kiált,
dúdoló vércsepp,
rényi emlékező zsoltár
hirdeti: sok hős láb erre járt,
Ménrót fiai: Hunor és Magyar,
László s jó vitézi
mind, aki kergette
a csodaszarvas nyomát,

hogy születhessenek
álmaikból hitet tápláló
csodaváró legendák...

Őrizd a DALT's a FÉNYEKET,
— talizmánjaid — őseidhez vezetnek,
most kell a DAL és kellene REGÉK,
mert Igét szomjazik itt minden,
akár a kürtök, harsonák a Fények Idejét (!)...

Gyökerek éneke

Gyöngykavicszon fut a patak	hátát hólyagos eső veri
mezítláb megy kísérik halak	szalad a patak vágya kergeti
medre nem lehet soha holtág	és száll az idő elfut ezer év
gyökeres tölgyek mesével biztatják	de marad a meder várja gyermekét
és szalad a patak locsol földeket	Legenda — bölcső titkok rejteke
szárba szökkenő hites reményeket	ölelő kar megtartó ereje
szálló időt szoltáros éneket	magyar sorsunkat tánccá lükteti

gyökerek énekét
citerán pengeti

Pásztori ének

Furulyaszó,
méla pásztorsíp
égre nyújtózik.

Hol egykor
nyája legelt,
most tavasz
csokroz
friss gólyahírt,

s a pásztor
vajon
elégedett?

Botjára támaszkodik,
egy göndör
báránfelhő
mögül
kitekint,
épp oly
bölcsen,
mintha
egy eklogából
lépett volna ki...

Visszajáró
fürkésző tekintettel

pásztázza
vágyaink rétteit,
bárányok
önfeledt
játékára figyel,

aggódón kémleli,
nem apad-e
s nem mérgezett
a csordakút vize?

Ügyel a fényre,
a dalra,
a csendre,
mikor a nyáj
békésen delel...

Fényes neszekkel ölel...

Fényes neszekkel
ölel a csönd,
mint december
születésem előtt,
fejem fölött
kedvesen
galambpár
röpköd,
mogoróbokrok,
vadrózsák
kórusa dúdol,
az élet
aranyvarázsa
kicseng

egy kankalin
szólójából,
kabócák, lepkék,
zirregő tücsök,
puha páholy
az árok,
közéjük ülök,
az élet
apró rebbenéseit
onnan
lesem,
és egyre hosszabb
nyarakra
berendezkedem —